

ΜΟΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΕΜΕΡΟΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

- ΧΑΝΙΑ -

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ *37/4*Αδελφών Δριφίνος & Σύν. *2004*

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **ΝΕΑ ΖΩΗ** ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
 Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ 'Εσωτερικού Δρχ. 30
 Πτυχ. Ιεροῦ ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης 'Αμερικῆς Δολ. \$1 1/2

«Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' 6)

ΕΝΙΑΥΣΙΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Λήξαντος τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» εἰσέρχεται ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους, σὺν Θεῷ βοηθοῦντι, εἰς τὸ πέμπτον ἔτος.

Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦτον τῆς σταδιοδρομίας αὐτῆς εὐρισκομένη, καθήκον αὐτῆς θεωρεῖ ἐκ τῶν πρωτίστων νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τῆς πρὸς πάντας ὅσοι διὰ τῆς εὐγενοῦς αὐτῶν συνεργασίας ἐν τῇ συντάξει ὑπεβοήθησαν τὸ ἔργον τῆς καὶ πρὸς πάντας ἐν γένει τοὺς ὕλικῶς ἢ ἠθικῶς συντελέσαντας εἰς εὐόδωσιν τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς σκοποῦ.

Ἀνασκοποῦσα δὲ ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» τὴν τετάρτην αὐτῆς ἑτησίαν σταδιοδρομίαν δὲν ἀξιοῖ μὲν ὅτι τὸ ἐπιτελεσθὲν μέχρι τοῦδε ἔργον ἀνταποκρίνεται καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν πρὸς τὸ ἀρχικῶς τεθὲν αὐτῆς, ἔχει ὅμως τὸ εὐάρεστον συναίσθημα, ὅτι οὐδεμιᾶς ἐφείσθη θυσίας ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτῆς πρὸς ὑπερνίκησιν τῶν παρακολουθουσῶν αὐτῆν ὕλικῶν δυσχερειῶν καὶ πρὸς ὅσον ἔνεστι τελειοτέραν συγκρότησιν αὐτῆς.

Καὶ διὰ τὴν φιλότιμον αὐτῆς ταύτην προσπάθειαν πολλὴν εὐρίσκει ἐνίσχυσιν ἰδίᾳ εἰς τὴν συμπαθεῖ παρακολουθήσιν τοῦ ἔργου αὐτῆς καὶ διὴ ἐκ τῶν περὶ τὰ γράμματα ἀσχολουμένων, οἵτινες μετὰ πολλῆς εὐμενείας κρίνουσιν τὰ κατ' αὐτήν.

Τοῦ τελειοτέρου πάντοτε στοχαζομένη ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» θὰ καταβάλλῃ καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν πρὸς πληροτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ κοινωφελοῦς αὐτῆς σκοποῦ.

Δραττομένη τῆς εὐκαιρίας πρὸς ἀπόδειξιν τῆς συμπαθοῦς παρακολουθήσεως, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, τοῦ ἔργου τῆς καὶ τῶν εὐμενῶν

δι' αὐτὴν κρίσεων, (καὶ οὐχὶ πρὸς καύχησιν ματαίαν), παραθέτει ἐπιστολὰς ληφθείας καὶ περιεχοῦσας εὐμένεστάτας δι' αὐτὴν κρίσεις.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αἰδαιμώτατε,

Σὰς ἀποστέλλω ἐπισυνημμένως τὴν συνδρομὴν μου διὰ τὴν «Νέαν Ζωὴν», ἣτις ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν προσφιλεστέρων καὶ ψυχαγωγικωτέρων ἀναγνωσμάτων διὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς νέας ἑλληνοχριστιανικῆς ζωῆς. Ὡς Ἱεράρχης κισθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συγχαρῶ τὸν ἐκδότην ἐνὸς τοιοῦτου θρησκευτικοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ χαρακτηρίζει τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ καὶ διανοίγει εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἀναγνώστου τοὺς εὐρεῖς καὶ φαεινοὺς ὀρίζοντας τῆς ἀληθινῆς προόδου καὶ τῆς πραγματικῆς εὐδαιμονίας τοῦ ἀνθρώπου. Εἰσθε εὐτυχῆς καὶ ἄξιος συγχαρητηρίων καὶ ἐπαίνων διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περισπουδάζου τούτου περιοδικοῦ, ὅπερ ἐκτὸς τῆς ἠθικῆς ὠφελείας, ἣν πορίζει εἰς τοὺς ἀναγνώστας, μεταγγίζει εἰς τὰς φλέγας καὶ τὰς ἀρτηρίας τῆς ψυχῆς, τὸν ζεῖδωρον καὶ φερέσβιον χυμὸν τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, ἀποτελεῖ καὶ ἓν κόσμημα διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν Φιλολογίαν. Ὁ θερισμὸς πολὺς, ἀλλ' οἱ ἐργάται ὀλίγοι. Πόσαι ψυχαὶ ἑλληνικαὶ σήπονται τῷ ὄντι ἐντὸς τοῦ βορβόρου τῶν διαφορῶν ἀμαρτιῶν, αἵτινες μολύνουσι καὶ δηλητηριάζουσι τὴν τε σωματικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν, καὶ δὲν ἔχουσι τὸν κατάλληλον πνευματικὸν ἰατρὸν, τὸν δυνάμενον νὰ ἐλουλώσῃ τὰς χαινούσας ἠθικὰς πληγὰς καὶ ἀποπλύνων αὐτὰς διὰ τοῦ καθαρτηρίου λουτροῦ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως νὰ περισώσῃ καὶ ἐναστηλώσῃ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Δυστυχῶς οἱ τοιοῦτοι πνευματικοὶ ἐργάται καὶ ἰατροὶ σπανίζουσιν παρ' ἡμῖν, καὶ θέτουσιν ἐν μοίρᾳ Καρὸς τὰ ὑψίστα ταῦτα κοινωνικὰ καὶ ἠθικὰ προβλήματα καὶ τυρβάζουσι περὶ ὅλως εὐτελεῖ καὶ μικροπρεπῆ πράγματα. Τόσος λόγος γίνεται εἰς τὰς Κυβερνητικὰς καὶ λοιπὰς ἐφημερίδας δι' ὅλα τὰ πράγματα τὰ συντείνοντα εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀτόμου ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, τῇ τέχνῃ, τῇ βιομηχανίᾳ, τῇ γεωργίᾳ, τῷ ἐμπόριῳ, καὶ ἐν παντὶ κλάδῳ ἐξωτερικῷ ἐνῷ διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ ἀνύψωσιν τῆς ψυχῆς εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἰδεολογίας, ἐκτὸς τῶν ἐορτῶν καὶ τῶν διθυραμβικῶν λόγων, οὐδεμίαν σημασίαν καὶ πραγματικὴν ὑπηρεσίαν προσφέρουσιν ταῦτα εἰς τὸ κοινὸν. Ἄλλὰ μήπως καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἣς εἰδικὸν καθήκον καὶ δικαίωμα εἶνε ἡ χριστιανικὴ μόρφωσις καὶ ἠθικοποίησις τοῦ ἀτόμου, προσφέρει σήμερον εἰς τὰ τέκνα Τῆς τὴν ἀνάλογον πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τροφὴν πρὸς συντήρησιν καὶ ἀναξωρογόνησιν τῶν ψυχῶν διὰ τῶν σωστικῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ὑψίστων διδασκαλιῶν τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς πρὸς τὰ σοφὰ καὶ ἐμβριθῆ διδάγματα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας; Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία καὶ ἂν θέλῃ νὰ δράσῃ, ὡς ἐπιθυμεῖ, καὶ ὡς ἔχει καθήκον, δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν

καὶ τὰ μέσα, δουλεύουσα τῇ Πολιτεῖα καὶ ἀδυνατοῦσα ἑλλείψει σθένους καὶ τόλμης ἐκ μέρους τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων νὰ θρασῆ τὰ δεσμὰ δι' ὧν δεσμεύεται αὕτη ὑπὸ τῆς πολιτείας. Ἡ τελευταία αὐτὰ ἀδικεῖ ἐαυτὴν καὶ τὸ ἔθνος μὴ ἀπελευθεροῦσα τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐγκαρδίων εὐχῶν
Φλώρινα † ἘΦΩΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἀγαπητὲ μου συμπρεσβύτερε,

Δι' ἀδελφικῆς σας πρὸ δεκαπενθήμερου ληφθείσης, μ' ἐρωτᾶτε ποία εἶνε ἡ γνώμη μου διὰ τὴν «Νέα Ζωὴν» Σας. Μολονότι ἡ ἀπάντησις θ' ἀπῆται καὶ ὄρασι καὶ εὐκαιρίαν πλείονα ἐκείνης τὴν ὅποιαν ἐγὼ διαθέτω καὶ μολονότι ἡ γνώμη μου οὐδόλως θὰ ἐπηύξανεν ἢ θὰ ἠλάττωνε τὴν ἀξίαν τοῦ φύλλου σας, ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν ὅ,τι ἄλλοτε σᾶς ἔγραψα: ὅτι δηλ. εἰσθε ἀξιοθαύμαστος διὰ τὸ ἔργον ὅπερ ἐπωμίσθητε καὶ μετὰ μοναδικοῦ ἠρωϊσμοῦ διεξάγετε. Εἰς ἓν χωρίον τῆς Κρήτης, ἀνευ δημοσίων μεγάλων βιβλιοθηκῶν καὶ σοφῶν βοηθημάτων, μὲ τὰ εὐάριθμα βιβλία τῆς πτωχῆς σας βιβλιοθήκης, εἰς ἀπλοῦς ἱερεῖς μόλις τὸν ἄρτον σας ποριζόμενος, ἀνελάβετε ἔργον γιγαντιαίων διαστάσεων, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἱερατικὸν καὶ εὐαγγελικόν· τὴν διαφώτησιν τῶν ὁμογενῶν μας εἰς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, πρὸς τὰς ὁποίας οἱ πλείστοι εἴμεθα ξένοι. Ἀδελφὲ μου, εἰσθε ἀξιοθαύμαστος διὰ τὴν τόλμην σας, νὰ ἀναλάβετε ἐκδοσιν φύλλου, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ἄλλοι θὰ καταλαμβάνοντο ἀπὸ ἴλιγγον. Τέλος πάντων ἡ «Νέα Ζωὴ» σας εἶνε λαμπρὸν φύλλον ὡς νῦν ἔχει.

Manchester Ἀγγλίας—Κατασπάζομαι ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ
Ὁ ταπεινὸς συμπρεσβύτερός σας
ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Αἰδεσιμολογῶνται κ. Γ. Φραντζεσκάκη,

Τὸ κοινωφελέστατον ἠθικοθρησκευτικὸν Περιοδικὸν σας, ἡ «Νέα Ζωὴ» μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἀναγινώσκω καὶ παρακολουθῶ τὴν δρᾶσιν σας, καὶ ἀπὸ καρδίας σᾶς συγχαίρω εὐλόγως πρὸς τὸν Θεὸν τῶν Φώτων διὰ νὰ σᾶς ἐνισχύῃ ἐν τῷ ἱερῷ ὑπὲρ τῶν δικαίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κλήρου ἀγῶνί σας

Διατελῶ μετ' ἀγάπης
† Ἐ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἀ θ ῆ ν α ι

Αἰδεσιμώτατε κ. Διευθυντὰ τῆς «Νέας Ζωῆς»

Ὡς τιμὴν μου πραγματικὴν θεωρῶ τὴν εἰς ἐμὲ ἀποστολὴν τοῦ περιοδικοῦ, ὅπερ μὲ τόσον ζῆλον καὶ μὲ τόσῃν αὐτοθυσίαν καὶ μὲ τόσῃν φιλοκαλίαν ἀνέλαβε νὰ ἐκδίδῃ εἰς ἱερεῖς ἐπαρχίας ἐλληνικῆς τόσον ἀπολεμακροσμένης ἀπὸ τῆς πρωτευούσης. Ὁφείλω δὲ νὰ σᾶς σφίγξω καὶ ἀσπασθῶ τὴν δεξιάν

συγχαίρων διὰ τὸν ἀθλὸν σας τοῦτον, ἅμα δὲ νὰ εὐχηθῶ, ὅπως τὸ παράδειγμα σας εὖρη ζηλωτὰς εἰς εὐρυτέρους κύκλους τοῦ ἑλληνορθοδόξου ἱερατείου.

ἘΣᾶς συγχαίρω καὶ πάλιν καὶ διατελῶ

Μετὰ πάσης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ

Π. Ι. ΜΗΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1931

Πρὸς τὴν Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν
τοῦ ἡθικοθρησκευτικοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ζωή»
Αἰδεσιμώτατον Γ. Φραντζεσκάκιον

Αἰδεσιμώτατε καὶ ἀγαπητέ μοι κ. Διευθυντά,

Μὲ ἐρωτᾶτε, ποῖα ἡ γνώμη μου περὶ τοῦ παρ' ὑμῶν ἐκδομένου περιοδικοῦ «Νέα Ζωή Ζωή» Διατυπῶ αὐτὴν πάνυ εὐχαρίστως. Ἐν πρώτοις μέφομαι ἑμαυτὸν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἔσπευσα ἐνωρίτερον ὡς εἶχον ὑποχρέωσιν νὰ συγχαρῶ ὑμᾶς καὶ νὰ εὐχαριστήσω διὰ τὴν εὐγενῆ καλωσύνην ποῦ εἶχετε νὰ μοὶ ἀποστείλλητε τὸ περιοδικόν. Ἐφρόνουν ὅτι τὸ καλύτερον εὐχαριστήριον θὰ ἦτο νὰ ἀποστείλω ὑμῖν κανὲν ἄρθρον ἢ διατριβὴν τινα πρὸς δημοσίευσιν, ἐπισχυὼν οὕτω τὸ φύλλον Σας καὶ ἀνακουφίζων. Ἐπειδὴ αἱ ἀσχολίαι μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπον, ἀνέβαλλον πάντοτε εἰς εὐθετώτερον καιρὸν, ἕως οὗ τέλος μὲ προέλαβεν ἡ ἐπιστολὴ Σας, ζητοῦσα ἀπάντησιν ἄμεσον. Καὶ τὴν δίδω εὐχαρίστως. Σᾶς ἐθαύμασα καὶ σᾶς θαυμάζω πάντοτε καὶ ἐξαιρητικὰ διὰ τὸν ἔνθεον ζήλον, ὅστις Σας κάμνει νὰ ὑποβάλλεσθε εἰς τόσους κόπους καὶ θυσίας διὰ τὴν ἱερὰν ἰδέαν, τῆς ὁποίας διάκονοι ἐτάχθημεν. Εἶναι ἡρωϊσμός, εἶναι θυσία, εἶνέ τι ποῦ κινεῖ τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐκτίμησιν ἢ πρᾶξις Σας, προσδίδουσα ὑμῖν ἰδιαιτέραν θέσιν μεταξὺ τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου. Δι' αὐτὸ καὶ ἄξιος πολλῶν συγχαρητηρίων. Εὖγε καὶ τρεῖς εὖγε.

Παρηκολούθηκα τὰ ἄρθρα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγῶνά Σας. Τὰ ἄρθρα εἶνε ἀξιόλογα, ἢ ὅλη ἐκλεκτὴ, τὰ θέματα ἐκ τοῦ ζωντανοῦ βίου, ἢ κατευθύνσις ὀρθοτάτη, ὁ ζήλος πύρινος. Τὰ πάντα καλὰ καθ' ἑαυτὰ. Μόνον δὲν δύναμαι νὰ γνωρίζω τὴν ἀπήχησιν ἣν εὐρίσκει παρὰ τῇ αὐτόθι κοινῶν, καὶ ὁποίας ὑποδοχῆς ἔτυχε παρὰ ταύτης. Θέλω τὰ εἶπω, ἂν τὸ καθ' ἑαυτὸ ἄριστον περιεχόμενον προσαρμόζεται πρὸς τὰς αὐτόθι θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς συνθήκας καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς αὐτόθι ἀνάγκας. Τοῦτο μαρτυρεῖται μόνον ἐκ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν. Κάμνω τὴν παρατήρησιν ταύτην ἀπλῶς καὶ μόνον ἐκ τοῦ θερμοῦ ἐνδιαφέροντός μου, ὅπως τύχη ἡ «Νέα Ζωή» εὐρυτάτης διαδόσεως. Τοῦτο εὐχομαι καὶ ποθῶ δι' αὐτήν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ ζήτημα τῆς διαδόσεως, τὸ περιοδικόν καθ' ἑαυτὸ ἐξεταζόμενον εἶναι ἀξιόλογον καὶ πλείστης ὀφελείας πρόξενον, ὁ δὲ συγγραφεὺς καὶ ἐκδότης του δύναται νὰ καυχᾶται καύχησιν πολλήν καὶ νὰ εἶνε ὑπερήφανος διὰ τὸ ὥρατον ἔργον καὶ τὴν ἱερὰν προσπάθειάν του, ἅτινα θὰ τιμῶνται πάντοτε ἐφόσον ἡ ἀρετὴ τιμᾶται, [καὶ θὰ

προβάλλονται πάντοτε ὡς ἐξαιρετα δειγματα ἐνθέου ζήλου καὶ φιλοπονίας ἀκαμάτου ἐργατῶν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐκ τῆς ὑπαίθρου χώρας καὶ ἐκ τοῦ κατωτέρου—κακῶς—λεγόμενου Κλήρου.

Ἔντινε, ἀνδρίζου καὶ σανέριζε τὸν καλὸν δρόμον. Ὁ Θεὸς ἔστω σοι βοηθὸς ἐν παντί, καὶ χαρίζετω σοι ὑγείαν πρὸς εὐόδωσιν τῶν καλῶν σου προθέσεων.

Με ἀγάπην καὶ τιμὴν
 Ἄρχμ. ΕΥΑΓΓ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
 Διευθυντῆς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς

Ἀθῆναι 29 Ἀπριλίου 1931

Αἰδεσιμώτατε

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι πᾶς ἱερεὺς ἐργαζόμενος κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀποστολῆς του καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῆς μορφώσεώς του εἶνε ἀξίος καὶ πολοῦ σεβασμοῦ καὶ πολλοῦ ἐπαίνου καὶ πολλῆς εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῆς κοινωρίας ἣ ὁποίῳ ἔχει ἀπεριόριστον ἀνάγκην ἀπολογητικῶν ἔργων.

Ἡ «Νέα Ζωή» δεῖγμα ἀψευδέστατον καλῆς ἱερατικῆς δράσεως προκαλεῖ φυσικῶς παρὼς ἅπαντα αἰσθήματα ἐκ μέρους τῶν παρακολουθούντων αὐτήν.

Ἡ «Νέα Ζωή» ὡς ἐνεφανίσθη καὶ ἐξελίχθη εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸ ὅποῖον ἀπευθύνεται, καὶ αὐτὸ εἶμαι βέβαιος θὰ ἀποτελῇ πλήρη ἱκανοποίησιν ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσιν ἠθικὴν τοῦ μοχθοῦντος δι' αὐτήν, ὅστις ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ τοιοῦτου καθήκοντος προσφέρει συγχρόνως σπουδαίας ὑπηρεσίας εἰς τὴν κοινωρίαν τὴν ὁποίαν ἐξυπηρετεῖ.

Μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως
 ΑΜ. ΑΛΙΒΕΖΑΤΟΣ
 Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἀθῆναι 8—5—931

Αἰδεσιμώτατε,

Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τετραετίας ἀφ' ἧς ἐκδίδετε τὸ ἠθικοθερησκευτικὸν περιοδικὸν «Νέα Ζωή»

Μόνον γνωρίζοντες κατὰ πόσων δυσχερειῶν ἔχει νὰ ἀντιπαλαίῃ ἡ ἐκδοσις καὶ διάδοσις περιοδικοῦ ὕλης σοβαρᾶς, δύναται κατ' ἀξίαν νὰ ἐκτιμῆσθαι τοὺς κόπους καὶ τὰς θυσίας Σας διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ ὑφ' ὧν, ἱερέως μικρᾶς περιφερείας καὶ μακρὰν τοῦ κέντρου.

Εὐχομαι εἰς ὑμᾶς καὶ τὸ περιοδικὸν Σας βίον πολυετῆ. ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινότητός σας καὶ τῆς θερησκευτικότητος καθόλου ἐλπίζω δὲ ὅτι τὸ λίαν εὐπρόσωπον περιοδικὸν σας θὰ καθίσταται βαθμηδὸν ἔτι τελειότερον.

Με τὴν ἔκφρασιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐκτιμήσεως

Διατελῶ
 Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ
 Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ (Καθηγητού)

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκπλήσσεσθε τις βλέπων φυσιολόγους, διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, λάτρως τῆς ὕλης, νά διακηρύσσουν μέ ὑπερβεβαιοῦτητα ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅπως καί δόκιμος ἢ χορεία τῶν γῆινων ὄντων, εἶναι τυφλόν προῖόν τῆς ὕλης, πολὺ δέ μαλλον ἐκπλήσσεσθε τις διότι πνεύματα καλλιεργημένα, ἀκόμη δέ καί ἄνδρες ὀνομαστοί παραμένουν τόσον ξένοι πρὸς τὴν κίνησιν τῶν χημικῶν καί φυσικῶν ἐπιστημῶν ὥστε ἀγνοοῦν καί τὰς κοινοτάτας ἀντιρρήσεις τὰς ὁποίας αἱ ἐπιστήμαι αὐταὶ προβάλλουν σήμερον κατὰ τοῦ ὕλισμου καί οὔτε κίτ' ἐλάχιστον ὑποπερῶνται τὰς μεταλλαγὰς τὰς ὁποίας ἐπέφερον εἰς τὰς παλαιὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐπιστημῶν τὰ συμπεράσματα τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν τῶν φυσιολογικῶν καί ψυχολογικῶν ἐπιστημῶν. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν οἱ φιλόσοφοι καί θεολόγοι εἰ ὁμιλοῦντες περὶ Θεοῦ, Προνοίας, προσευχῆς ψυχῆς, ζωῆς μελλούσης καί ζωῆς παρούσης, σχέσεων τῆς θεότητος μέ τὸν κόσμον, σκοπῶν τελικῶν καί σχεδίου τῆς Δημιουργίας, ἀνεξαρτησίας τοῦ πνεύματος [κ.λ.π. ἐθεωροῦν το ὑπὸ τῶν ἀσχολουμένων εἰς τὰς θετικὰς ἐπιστήμας ὡς σχολαστικοί, ὡς καθυστερημένοι λογάδες καί ὡς πολὺ ἀξιοπερίεργοι καί ἀναξήγητοι, διότι ὠμίλουν μέ ἀξιωματικὸν ὕψος περὶ τῶν πλέον ἀμφισβητησίμων ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης πραγμάτων. Ἄλλ' ὅμως ἡ ἐποχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν ἔμαλε νά μας παρουσιάσῃ τὰς μεγαλυτέρας ἐκπλήξεις. Οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες τῆς γῆς ὠμολόγησαν ὅτι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἐπιστημονικὴ, ὄχι διότι ἔλλείπουν τὰ μέσα τῆς ἐρεύνης καί τῶν ἀνακαλύψεων, ἀλλὰ διότι οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς αὐτῆς παρουσιάζονται μέ μεγαλυτέραν ἐκδήλωσιν πνευματικῆς δυνάμεως ἢ ὁποία ὁμολογεῖται ὅτι δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν ἀλλὰ εἰς μίαν ἀνωτέραν δύναμιν πρὸ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη ἐδήλωσεν ὅτι ὑποχωρεῖ διότι ἀδυνατεῖ διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποία διαθέτει νά καθορίσῃ αὐτὴν καί νά ἐξεύρῃ τὰς ιδιότητας αὐτῆς. Τὸ σημεῖον ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθασεν ἡ ἐπιστήμη σήμερον εἶναι ὑπεράνω παντὸς ἄλλου τῶν παρελθόντων αἰώνων.

Ἄν καί τὰ τελευταῖα ταῦτα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα τῶν μακροχρονίων ἐρευνῶν διαπρεπῶν ἐπιστημόνων εἶναι ἀσήμαντα ἐναντι τῶν ὑψηλῶν διδασμάτων τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τούτοις κρίνομεν καλὸν νά ἀναφέρωμεν αὐτὰ πρὸς ἐποικοδόμῳσιν οὐχὶ τῶν πιστῶν Χριστιανῶν ἀλλὰ τῶν ἀπίστων καί τῶν λεγομένων μὲν Χριστιανῶν ἀλλὰ ἐν τῇ πραγματικότητι δουλευόντων τὸν Μαρωνᾶ. Οἱ ἐπιστήμονες λοιπὸν οἱ ὁποῖοι πλουτισθέντες μέ ἀνθρωπίνους γνώσεις καί παρασυρόμενοι ὑπὸ τῆς ἀπιστίας αὐτῶν ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῆς ἐρεύνης τοῦ Θεοῦ, κάποιος ἀνωτέρας καί ὑπερφυσικῆς δυνάμεως, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν, καί οἱ ὁποῖοι μετέβαλον τὸ εὐτυχές ἐκεῖνο ἀξίωμα «πίστευε καί μὴ ἐρεῦνα» εἰς τὴν ματαίαν ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν «ἐρεῦνα καί μὴ πίστευε», κατα-

λήγουν σήμεραν εις τὰ ἐξῆς, ἐποικοδομητικὰ διὰ τοὺς ἀπίστους ὑλιστάς, συμπεράσματα περὶ ψυχῆς καὶ πνευματικοῦ κόσμου: «Ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξις ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο ὄντα: τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸ σῶμα εἶναι ὄργανον τοῦ πνεύματος. Τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπιδρᾷ διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸ σῶμα πᾶν ὅτι τοῦτο ζητήσει. Πῶς ὁμως γίνεται τοῦτο; Ἐκτὸς τοῦ ὑλικοῦ ὁρατοῦ κόσμου, ὑπάρχει καὶ ὁ ἀόρατος, ὁ λεγόμενος «πνευματικὸς κόσμος» ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἀπὸ πλῆθος πνευματικῶν δυνάμεων καθεμία τῶν ὁποίων ἀντιστοιχεῖ εἰς ἓν σῶμα γνωστὸν ἢ ἀγνωστον, φυσικὸν ἢ τεχνητὸν τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Παραδεχόμεθα δηλαδὴ ὅτι ἡ ὕλη ἐν τῷ ὁρατῷ κόσμῳ ἔχει τὴν ἀντίστοιχον πνευματικὴν δύναμιν ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ καὶ ἕκαστον ἄτομον ὕλης ἔχει τὴν ἀντίστοιχον πνευματικὴν του δύναμιν, τὸ ἀντίστοιχον ἄτομον πνεύματος, ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον ὕλης ἔχει τὴν ἀντίστοιχον πνευματικὴν του δύναμιν, τὸ πνεῦμα του. Καὶ ἐν γένει πᾶν ὅτι ὑπάρχει ἢ συμβαίνει ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ, ὑπάρχει καὶ συμβαίνει ἀντιστοιχῶς καὶ εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, ὅπως ἀκριδῶς εἰς μίαν ἐμπειρικὴν ἐπιχειρήσιν διὰ πᾶν ὅτι ὑπάρχει ἢ συμβαίνει γίνεται καὶ ἡ ἀντίστοιχος λογιστικὴ πράξις εἰς τὰ βιβλία τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐξετάζοντες τὴν φύσιν τῶν πνευματικῶν τούτων δυνάμεων δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν αὐτάς πρὸς ρεύματα ἡλεκτρισμοῦ καὶ ὅπως ὁ ἡλεκτρισμὸς ὡς ἀπεδείχθη κατὰ τὰς τελευταίας ἐπιστημονικὰς ἐρεῦνας ἀποτελεῖται καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἄτομα (ἡλεκτρόνια), εὗρισκόμενα εἰς διαρκῆ κίνησιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὀφείλεται ἡ δύναμις αὐτοῦ, οὕτω καὶ αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἄτομα εὗρισκόμενα εἰς διαρκῆ κίνησιν καὶ δυνάμενα νὰ μεταβοῦν εἰς μίαν καὶ μόνον στιγμὴν ἢ διὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβεστεροι, εἰς χρόνον μὴ δυνάμενον νὰ ὑπολογισθῇ οὐδὲ κἄν νὰ κατανοηθῇ ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, ὅπως ὁ ἡλεκτρισμὸς μεταβαίνει τάχιστα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ ὑλικοῦ κόσμου. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τώρα ποῖα εἶναι ἡ ἐνέργεια τῶν τοιούτων πνευματικῶν δυνάμεων καὶ πῶς δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν αὐτήν. Ὅταν τὸ σῶμά μας ἐπιθυμῇ κἄτι ὑλικόν, δημιουργεῖται διὰ τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς μία κίνησις τῶν ἀντιστοιχῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ σώματός μας καὶ τοῦ ἐπιζητουμένου πράγματος καὶ πρῶτον δημιουργεῖται τοῦτο ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ πάρα τα δὲ κινεῖται καὶ τὰ ἀντίστοιχα ὑλικά σώματα καὶ οὕτω δημιουργεῖται καὶ ἐν τῷ ὑλικῷ κόσμῳ τὸ ἐπιδιωκόμενον. Τὸ πνεῦμα ὅμως δὲν ἐνεργεῖ πάντοτε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦτο διότι δὲν ἔχει πάντοτε τὴν ἀπαιτουμένην διάθεσιν. Παραδείγματός χάριν ὅταν χάνομεν ἐν ἀντικείμενον καὶ ζητοῦμεν νὰ τὸ εὕρωμεν. Διὰ τῆς ἐπιθυμίας μας αὐτῆς στέλλομεν τὸ πνεῦμά μας νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τὴν ἀντίστοιχον πνευματικὴν δύναμιν τοῦ ζητουμένου ἀντικειμένου καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ νὰ τὸ ἀνεύρωμεν καὶ θὰ τὸ εὕρωμεν, ἀρκεῖ μόνον νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ σώματός μας ἡ γαλήνη οὕτως ὥστε νὰ δύναται τὸ πνεῦμα νὰ ἀποχωρισθῇ πρὸς στιγμὴν τοῦ σώματός μας καὶ ἐνεργήσῃ μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην διάθεσιν. Ἐνεκα τούτου ὅταν εἴμεθα ταραχμένοι δὲν δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν τὸ ζητούμενον πρᾶγμα καίτοι ματαίως ἐρευνῶμεν, δὲν δυνάμεθα δηλαδὴ λόγῳ τῆς ταραχῆς μας νὰ ἀφήσωμεν

τὸ πνεῦμά μας νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὴν ἀντίστοιχον πνευματικὴν δύναμιν τοῦ ζητουμένου ἀντικειμένου. Ἐκ τοῦ μικροῦ τούτου παραδείγματος καταφαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμά του καὶ νὰ ἀποκτήσῃ πᾶν ὅτι θέλει ἀρκεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὸ σῶμά του διαρκῆ γαλήνην οὕτως ὥστε τὸ πνεῦμά του νὰ δύναται νὰ ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος καὶ νὰ ἐνεργῆ καταλλήλως ἐν τῷ πνευματικῷ κόσμῳ. Οὕτω ἐξηγεῖται πῶς, ὠρισμένα άτομα τὰ ὅποια ἔχουν ἀποκτήσει διαρκεῖ γαλήνην (λόγω τοῦ ὅτι διάγουν βίον ἀμέριμνον), δύναται νὰ προκαλέσουν διὰ διαφόρων μέσων ὠρισμένας ἐνεργείας τοῦ πνύματος τῶν καὶ τὰ φέρουν εἰς τὸν ὑλικὸν κόσμον τὸ ποθεύμενον. Βάσις τῶν ἐνεργειῶν τούτων εἶναι ἡ γαλήνη τοῦ σώματος. Εἶναι δηλαδὴ τροφή διὰ τὸ πνεῦμα ἢ γαλήνη τοῦ σώματος. Μακάριοι λοιπὸν οἱ πραεῖς, διότι αὐτοὶ θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν, ὅπως ἐδιέταξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Τὸ πνεῦμα ὅμως τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἀνάγκην καλῶν τροφῶν διὰ νὰ δρᾷ ὅπως καὶ τὸ σῶμα καὶ ἔσον περισσότερον καλλιεργεῖται τόσον καλύτερον ἐνεργεῖ. Ἀλλὰ ὅπως διὰ τὸ σῶμα ὑπάρχουν ὠφέλιμοι καὶ ἐπιβλαβεῖς τροφαί, οὕτω καὶ διὰ τὸ πνεῦμα. Πᾶσα κακὴ τροφή παρεχομένη εἰς τὸ πνεῦμα, πᾶσα κακὴ ἀπασχόλησις αὐτοῦ δυσαρρυστεῖ τούτο καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ καθεὶ διάθεσιν διὰ νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὸ σῶμα τὸ ὅποσον τοῦ ἔδωκε τὴν κακὴν τροφήν καὶ ἐὰν τὸ πνεῦμα δὲν τρέφεται καταλλήλως παραμελεῖ τὸ σῶμα καὶ ἀφίνει αὐτὸ νὰ φθείρται καὶ τέλος ἐγκαταλείπει αὐτὸ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, ὅποτε τὸ μὲν σῶμα ἀποσυντίθεται, τὸ δὲ πνεῦμα ἐμπεποτισμένον μὲ τὰς κακὰς τροφὰς, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ τὸ σῶμα θὰ διατηρῆ αἰωνίως τὴν ταπεινώσιν τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τῆς κακῆς συμπεριφορᾶς τοῦ σώματος. Τὸ πνεῦμα δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία δύναμις πνευματικὴ, εἶδος ἡλεκτρικῆς δυνάμεως, ἡ ὁποία κυκλοφορεῖ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ δι' αὐτοῦ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος, συγκεντρῶνεται δὲ εἰς τὸν ἐγκέφαλον διότι ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ λεπτότερον καὶ πολυπλοκώτερον πλέγμα τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἐπὶ πλέον δὲ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὑπάρχουν καὶ διάφοροι χημικαὶ οὐσαὶ αἱ ὁποῖαι δρῶν κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς σκέψεως καὶ ὅπως πᾶσα χημικὴ δρᾶσις συνοδεύεται καὶ ἀπὸ παραγωγὴν ἡλεκτρικῆς δυνάμεως, οὕτω καὶ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, πᾶσα συνεπεῖα λειτουργίας τοῦ ἐγκεφάλου χημικῆ δρᾶσις τῶν οὐσιῶν αὐτοῦ προκαλεῖ παραγωγὴν πνευματικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι ἐμποτίζουν τὸ πνεῦμα καὶ παραμένουν αἰωνίως ἀνεξάλητοι ἐφόσον ὁ αὐτὸς πάλιν ἐγκέφαλος δὲν δημιουργήσῃ ἄλλας καταλλήλους δυνάμεις διὰ νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὸ ἀπὸ τῆς πρώτης. Μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν λοιπὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῶν αἱ δυνάμεις αὐταὶ μὲ τὰς ὁποίας εἶχεν ἐμποτισθῆ ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς εἰς τὸ σῶμα παραμονῆς τῆς καὶ συνεπῶς ἡ ψυχὴ ἢ ὁποῖα ὡς δύναμις θὰ ὑφίσταται αἰωνίως ἀναλλοίωτος, θὰ παραμῆνῃ αἰωνίως ἐν τῇ ταπεινώσει εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ὑπέβαλε τὸ σῶμα, ἐὰν δὲ τοῦναντίον ἔχει ἐμποτισθῆ μὲ δυνάμεις προσερχομένας ἐξ ἀγαθῶν σκέψεων καὶ ὑγειῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου, θὰ χαίρῃ καὶ θὰ εὐφραίνεται αἰωνίως καὶ θὰ λάβῃ τὴν δέουσαν καταύθυνσιν συνενουμένη μὲ τὸ σύνολον ὑγειῶν δυνάμεων καὶ ἀποτελοῦσα μέρος τῆς παγκοσμίου δημιουργικῆς δυνάμεως. Πᾶσα

πράξεις λοιπόν του ανθρώπου αποβλέπουσα εις την δημιουργίαν υγείων διαλογισμών, άγνης σκέψεως, ως και πάσα ενέργεια του σώματος συντελούσα εις την δημιουργίαν ήρεμίας της σκέψεως είναι άφορμή έξυψώσεως του πνεύματος συνεπεία των έμπροστίας αυτού δι' υγείων δυνάμεων αι όποιαι παράγουν καταλλήλους κυμάνσεις συντελούσας εις την ένίσχυσιν του πνεύματος προς δράσιν και καλήν επίδρασιν επί το σώματος. Έπομένως οίαδήποτε βλάβη ή έλλειψις του σώματος όφείλεται εις την κακήν κατάστασιν του πνεύματος, όπερ και μόνον διευθύνει θλας τάς άσυναίσθητους λειτουργίας του σώματος, τάς άποτελούσας τό λαγόμενον όποσυνείδητον και αι όποιαι γίνονται εν άγνοία του ανθρώπου και συντελούσι εις τό να αδάνωσι, συντηροϋσι, υπερασπίζουσι και διέπουν τό σώμα χωρίς τό άτομικόν μας έγω να αντιλαμβάνεται εις τόν τρόπον της ενεργείας των εις τετήν την ενεργειάν των όπως π.χ. ή λειτουργία της καρδιάς του ανθρώπου ή όποια είναι άπώλειος νόκτα και ήμέραν επί μίαν όλόκληρον ζωήν, ως επίσης και του ήπατος, του σπληνός, των νεφρών και των διαφόρων αδένων, των όποιων αι λειτουργίαι έπακολουθοϋσι προς διατροφήν και συντήρησιν του σώματος χωρίς ή-μεις να τό αντιλαμβάνομεθα. Έπί πλέον δε αν υποθέσωμεν ότι τραυματιζόμεθα κάπου, τότε κάποια μυστηριώδης ενέργεια αρχίζει να κινητοποιείται άμέσως διά να κατανικήση την μόλυσιν και έπουλώση την πληγήν. Όλα αυτά μας άποδεικνύουν ότι κάποια δύναμις έμφωλεύει εις τόν οργανισμόν μας, ή όποια διευθύνει, προβλέπει, αντικαθιστά, μας συντηρεί και μας προστατεύει σαν αληθινός φύλαξ άγγελος, εις την όποίαν αποβλέπων ό άνθρωπος δύναται να είναι βέβαιος ότι διά της κλλιεργείας αυτής θα άποκτήση βελτίωσιν και ύψωσιν προς κάποιαν άνωτέραν τελειότητα.

Η παρένθεσιν αυτή, την όποίαν έκαμα διά να όμιλήσω ως έπιστήμων και να διατυπώσωσιν τάς γενικάς σκέψεις του σημερινού έπιστήμονος ως συμπαράστατα των τελευταίων επιστημονικών μελετών περί ψυχής, μας άποδεικνύει ότι ό άνθρωπος δεν είναι τυχαίον δημιούργημα της ύλης και ότι κείται δυνάμεις άφαντάστως άνωτέρας εκείνων τάς όποιάς έγνώρισε και γνωρίζει σήμερον ή διάνοια του μεγαλυτέρου έπιστήμονος και ότι διά να εκδηλωθουν αι δυνάμεις αύται δεν απαιτείται ούτε επιστημονική μόρφωσις ούτε άλλη τις ανθρωπίνη πρόσδος, αλλά τούαντίαν ταπεινωσις της ανθρωπίνης σκέψεως και εξαφάνισις κάθε υλιστικού έγωισμοϋ ίνα ούτω διά της αγάπης προς τόν πλησίον κατερθώση ό άνθρωπος να γνωρίση έαυτόν και τόν Θεόν και επικοινωνήση μετά της δυνάμεως Αυτής, ή όπισία θα τόν ένισχύση και ήά τόν καθοδηγήση να επαιέλθη εις τήν πραγματικήν του εικόνα της τελειότητος και της αληθείας. Έάν λοιπόν κατανοήσωμεν καλώς την δράσιν του πνεύματος μας και την σημασίαν της πειρατήσεως της ψυχής μας, ή όποια είναι ή πραγματική ύπαρξις μας, ή αιώνια και άφθαρτος ως δύναμις, δεν θα έπιζητούμεν πλέον τίποτε άλλο αι μη πως να ζώμεν κατά Πνεσμα και ουχι κατά σάρκα και δεν θα άποδίδωμεν μεγάλην φρονιίδα διά την έξυπνότησιν του σώματος ουδέ θα λυπούμεθα διά την μη πολυτελή εμφάνισιν αυτού, θα δυνηθώμεν δε να εφαρμόσωμεν εκείνον τό όποσον ειπεν ό Σωτήρ «μή φοβείσθε κατά των άποκτεινόντων τό σώμα, την ήε ψυχήν μή δυναμένων κτείνειν».

Άθηναι Μάιος 1931

Άμήν

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Καθηγητής Μαθηματικών

Ο ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ

Όταν ἡ ἀνθρωπότης ἐδεσπόζετο ὑπὸ τῆς θελήσεως ἐνὸς ἀνθρώπου, τοῦ Καίσαρος τῆς Ρώμης, τότε ἠδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ ἐμμανισθῇ διὰ τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνώπιόν της καὶ νὰ δώσῃ διέξοδον εἰς τὴν μαστιζομένην δεινῶς ἀνθρωπίνην συνείδησιν καὶ θέλησιν. Ἡ ἐξωτερικὴ δεσποτεία τοῦ Καίσαρος ἦτο μὴδὲν ἀπέναντι τῆς ψυχικῆς δεσποτείας ἐνὸς ἄλλου Κυριάρχου ἀοράτου, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικινδυνότατου ὄντος, τοῦ Σατὰν καὶ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἔχων ἐνώπιόν του τὸν ταλαιπώρον ἀνθρώπον εὐηρεστήθη νὰ λάβῃ ἔλεος δι' αὐτὸν καὶ ἤρξατο τοῦ ἔργου του διὰ τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ διορθώσωσιν τὰ κατ' αὐτοὺς κακῶς ἔχοντα, ἀρχίζουν ἐργαζόμενοι μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς, διότι ταύτην καὶ ἐν αὐτῇ διαβίουσιν. Ὁ Θεὸς ὅμως ὡς κατοικῶν εἰς κόσμους ἀσυγκρίτως ἀνωτέρους ἀπὸ πάσης τῆς γῆνης κατοικίας μας, (Ἀ' Τιμοθ. σ' 16), ὀδηγεῖ ἡμᾶς εἰς κατάστασιν εὐτυχίας αἰώνιαν, καὶ ἐπειδὴ ὁ κυρίως ἀνθρώπος εἶνε ἡ Ψυχὴ ἐπὶ ταύτης εἰς ταύτην καὶ ἐν αὐτῇ ἐργάζεται διὰ τοῦ Υἱοῦ Του.

Ἄς ἐτοιμασθῶμεν λοιπὸν νὰ γνωρίσωμεν τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Παναγίου Θεοῦ εἰς τὴν Χριστιανικὴν οἰκονομίαν τῆς χάριτος ἐν τῇ ὁποίᾳ ζῶμεν.

Εἰς τὸ 10ον ἔτος π. Χ. Ἡρώδης ὁ Μέγας μεταξὺ Τύρου καὶ Ἰόππης τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μεσογείου θαλάσσης, ἔκτισε πρὸς τιμὴν τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος τὴν Καισάρειαν, αὕτη ἔκτοτε ἐχρησίμεισεν ὡς πρωτεύουσα τῶν Ἑγεμόνων τῆς Ἰουδαίας καὶ Παλαιστίνης, καὶ ἐπανειλημμένως διὰ τῶν αἰώνων ἐρημώθησεν καὶ ἀνκνίθησεν, περιεσφύζονται σήμερον τὰ εἰρεπιά της.

Ἐντὸς ταύτης τῆς πόλεως τῆς Καισαρείας κατὰ τὸ 35. μ. Χ. περίπου, κατῴκει ἀνὴρ εὐγενῆς, Κορνήλιος ὄνυματι, λοχαγὸς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ρωμαϊκοῦ. λεγεῶνος μὲ ὄλιγως ἔκτατα χάρισματα καὶ ἰδιοφυίαν. Διότι ἐνῶ ἦτο ὁ κυρίαρχος καὶ ὁ σιδηροῦς Ρωμαῖος, ὁ εὐγενῆς καὶ πανίσχυρος δεσπότης, εὐρίσκομεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῆς τόσης διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας «εὐσεβῆ καὶ φοβούμενον τὸν Θεόν» (Πράξ. ι' 2). Ὁ ἐκλεκτός αὐτὸς ἀνθρώπος μαστιζόμενος ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας (Λουκ. 7. 21) καὶ μὴ εὐρίσκων ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν ἵνα νικηφόρος παλασθῇ πρὸς τὴν ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτῷ ἀμαρτίαν (Ρωμ. 7. 17), καὶ ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὴν πολυθειᾶν τῆς πατριῶς θρησκείας ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐλατρεύετο ὁ Διάβολος ὑπὸ τὴν μορφήν θεῶν καὶ θειῶν, κατέφυγεν εἰς τὸν Ἕνα Θεὸν τῶν ὑποδούλων τῆς Ρώμης Ἰουδαίων, τὸν φοβερὸν Ἰεχωβά τῆς Βίβλου τοῦ Λαοῦ τούτου, ὁ ὁποῖος «οὐδόλως ἀθώνει τὸν ἔνοχον» (Ἐξοδ. λδ' 7.) καὶ ἤρξατο συμμορφούμενος μὲ τὰς ἐντολὰς τὸν Νόμου τῆς Βίβλου, πραγματοποιῶν μίαν ζωὴν εὐσεβείας, φόβου Θεοῦ, ἐλεημοσυῶν, διαρκοῦς προσευχῆς καὶ παρατεταμένων νηστειῶν, (Πράξ. ι' 2, 30). Τὸν ἔξοχον τοῦτον ἀνδρᾶ ἐπιπέμπεται ἄγγελος Θεοῦ καθ' ἣν ὥραν προσήχθητο ἐν τῷ οἴκῳ του (Πράξ. ι' 30) ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν δύναται ν' ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους, διότι οὐδεὶς ἀνθρώπος θέλει δυνηθῆ μὲ τὴν νηστείαν, τὴν εὐσεβείαν, τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς προσευχὰς του νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην του, διότι «πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν εἶνε ὡς ρυπαρὸν ἱμάτιον» (Ἠσ. ξδ' 6), καὶ διὰ νὰ κερδίσω τὸν Χριστὸν καὶ νὰ εὐρε-

Θῶ ἐν αὐτῷ δὲν πρέπει νὰ ἔχω ἰδικήν μου δικαιοσύνην, ἀλλὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ τὴν διὰ πίστεως [τοῦ Χριστοῦ]» (Φίλιπ. γ' 8—9.) καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄγγελος λέγει εἰς τὸν Κορνήλιον ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐνεθυμήθη ὄχι διὰ νὰ τὸν δεχθῆ ὡς σεωσμένον ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὸν Χριστόν, διότι «οὐδεὶς δύναται νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμὲ (τὸν Χριστόν), ἐὰν δὲν ἐλκύσῃ αὐτὸν ὁ Πατὴρ μου» (Ἰω. στ' 44), παραγγέλει ἔθεν ὁ ἄγγελος εἰς τὸν Κορνήλιον, ὅπως προσκαλέσῃ τὸν ἀπόστολον Πέτρον, διατρίβοντα ἐν Ἰόππῃ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσπευσεν ὅπως πραγματοποιήσῃ ὁ θεοσεβὴς Κορνήλιος.

Εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲ ὑπῆρχον ἔντυπα Εὐαγγέλια καὶ διὰ τοῦτο ὁ Κορνήλιος εἶνε ἀνάγκη ὅπως γνωρίσῃ τὸν Χριστόν τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦτο προσκαλεῖται ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὅπως μεταδώσῃ τὸν ἀκριβῆ λόγον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν εὐσεβῆ Κορνήλιον, σήμερον ὅμως κατὰ ἑκατομύρια ὁ ἀκριβὴς λόγος τοῦ Χριστοῦ κυκλοφορεῖ εἰς οἰκουμένην εἰς ὑπὲρ 800 γλώσσας καὶ πᾶς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν δὲν ἔχει ἢ νὰ λάβῃ τὸν Λόγον τοῦτον ἀνὰ χεῖρας καὶ νὰ πιστεύσῃ ἀπλῶς εἰς τὸ περιεχόμενον του ἵνα σωθῆ καὶ θέλει σωθῆ, ὡς συνέθη καὶ εἰς τὸν Κορνήλιον, διὰ πίστεως, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς εὐσεβεῖός του, τῶν ἐλεημοσυῶν του, τῶν προσευχῶν του καὶ τῶν ποικίλων νηστειῶν του.

Ὁ Κορνήλιος δὲν ἦτο ἀπλῶς εὐσεβὴς, ἐνάρετος, νηστευτὴς καὶ ἐλεήμων, ἀλλὰ καὶ φιλόθελος, διότι προκειμένου νὰ ὑποδεχθῆ τὸν Πέτρον «νὰ λαλήσῃ εἰς αὐτὸν (τὸν Κορνήλιον) τί πρέπει νὰ κάμῃ διὰ νὰ σωθῆ» (Πραξ. ι' 6) «συγκαλέσας τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς οἰκίους φίλους περιέμενον τὸν Πέτρον» (Πραξ. ι' 24). «Ὡς δὲ εἰσηλθεν ὁ Πέτρος ἐλθὼν ὁ Κορνήλιος εἰς συνάντησιν αὐτοῦ ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ προσεκύνησεν. Ἄλλ' ὁ Πέτρος ἐσήκωσεν αὐτὸν λέγων, Σηκώθητι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἄνθρωπος εἰμί. Καὶ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ εἰσηλθεν καὶ εὕρισκει συνηγμένους πολλοὺς. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ... ὁ Θεὸς ἔχρισεν τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ με Πνεῦμα Ἅγιον καὶ με δύναμιν, ὅστις διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ θεραπεύων πάντας τοὺς κατὰδυσταστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου... καὶ παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς νὰ κηρύξωμεν πρὸς τὸν λαὸν καὶ νὰ μαρτυρήσωμεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ὠρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, εἰς τοῦτον πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ θέλει λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν. Ἐνῶ ἔτι ἐλάλει ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τούτους, ἐπῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον... Τότε εἶπεν ὁ Πέτρος, μήπως δύναται τις νὰ ἐμποδίσῃ τὸ ὕδωρ ὡστε νὰ βαπτισθῶσιν οὗτοι οἵτινες ἔλαβον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμεῖς; Καὶ προσέταξεν αὐτοὺς νὰ βαπτισθῶσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου» (Πραξ. ι' 25—48).

Ὁ Πέτρος ὁ κομιστὴς τοῦ λόγου τῆς Σωτηρίας εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἀγγέλου, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κορνήλιος «προσεκύνησεν αὐτόν» ἀλλ' ὁ Πέτρος εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἀγγέλου διὰ τὴν ταπεινώσιν του διὰ τοῦτο δὲν δέχεται τὴν προσκύνησιν εἰπὼν «σηκώθητι καὶ ἐγώ

αὐτὸς ἄνθρωπος εἶμι»

Ὁ Κορνήλιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ συνηγμένοι ἦσαν ἐθνικοὶ καὶ διὰ πρώτην φοράν ἤκουον κήρυγμα σωτηρίας, ἡ καρδιά των ἀνοίγεται καὶ προσέχουσιν εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ Πέτρου λεγόμενα, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς εἶνε ἕκτακτον πρόσωπον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἔχει πνεῦμα δυνάμειος καὶ ὅτι ἔργον του εἶνε νὰ καταστρέψῃ τὰ ἔργα τοῦ Διαβόλου (Α' Ἰωάν. 38) καὶ ὅτι ρητικῶς παρήγγειλεν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους του νὰ κηρύξωμεν πρὸς τὸν λαὸν μέχρι μαρτυρικοῦ θανάτου μας ἐν περιπτώσει διωγμοῦ, ὅτι κάθε ἄνθρωπος μετὰ θάνατον θὰ εὑρῇ ἀντιμέτωπον ὡς δικαστὴν του ἑαυτὸν τὸν ὠρισμένον, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἴτε ἀναγενημένος μεταθῆ διὰ τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον εἴτε μὴ ἀναγενημένος καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ πολλὰ ὀνόματα μὲ τὰ ὅποια ὀνομάζεται ὁ Χριστός, ἐν καὶ μόνον χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἔδωκεν εἰς Αὐτὸν ὁ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ εἰς τὸν Ἰωσήφ εἰπὼν «καὶ θέλεις καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦ, διότι Αὐτὸς θέλει σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν» (Ματθ. α' 21) δηλαδὴ τὸ ὄνομα τοῦ «Σωτῆρος», τοῦ προσωπικοῦ ἐκάστου ἡμῶν Σωτῆρος, ἔχει ἀξίαν πραγματικὴν ἐφ' ὅσον ὁ καθένας μας χωριστὰ λάβῃ εἰς χεῖράς του τὴν συγχώρησιν ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν του διὰ πίστεως, δηλαδὴ δι' ἠθικῆς πράξεως, δοθέντος ὅτι ἔλαβε χώραν μέγα γεγονός τὸ ὅποσον συνεκλόνησεν ὅλον τὸν εὐράνιον κόσμον τῶν πνευμάτων, ἡ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσία τοῦ Ἄμνου Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ λογαριασμὸν καὶ ἐξόφλησιν τῶν ἁμαρτιῶν ὅλων, ἐνός ἐκάστου ἢ ὧν χωριστά, (Ἑβρ. Θ' 22. Ἐφ. 5. β' 3. Ρωμ. α' 18. Ἰάκ. β' 10. Α' Κορ. ιε 56) Α' Πέτρου γ' 18. Ἰουδας γ' 5—6, 12. Κολοσ. α' 20. Ἀποκάλ. α' 5). «Πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν (ὅτι ἐτιμωρήθη διὰ λῆμόν του), θέλει λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν (συγχώρησιν ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν του) (Πραξ. ι' 43) Ποῖος ἄνθρωπος ἤθελε τολμήσει νὰ διαστρέψῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου τὴν εὐθείαν περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν παρεισάγων εἰς τὸν Λόγον τῆς Χάριτος ἐντάλματα ἀνθρώπων; «Ὁ τοιοῦτος θὰ εἶνε πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ραδιουργίας, υἱὸς τοῦ διαβόλου καὶ ἐχθρὸς πάσης δικαιοσύνης, ὡς διαστρεφεὺς τῶν εὐθειῶν ὁδῶν τοῦ Κυρίου» (Πραξ. ιγ' 10—11) Τὸ καταπληκτικὸν γεγονός εἰς τὴν ὅλην ἐξιστόρησιν τῆς Γραφῆς περὶ τοῦ Κορνηλίου εἶνε τὸ γεγονός ὅτι «ἐν ᾧ ἔτι ἐλάλει ὁ Πέτρος τοὺς λόγους τοῦτους (ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ θέλει λάβει ἄφεσιν ἁμαρτιῶν πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν) ἐπῆλθε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν Λόγον, καὶ ὁ Πέτρος ἰδὼν τὸ γεγονός, διακόπτει τὴν διδασκαλίαν καὶ διατάσσει νὰ βαπτισθῶσι πάντες οἱ ἀκούοντες καὶ ἐπὶ τοὺς ὁποίους ἐπῆλθε τὸ Πνεῦμα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου. Ἐνταῦθα λέγει ἡ κήρυξις τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἱστορικῆς σωτηρίας τῶν πρώτων Χριστιανῶν. Ἐκ ταύτης προκύπτουσιν εἰς ἡμᾶς τὰ ἐξῆς διδάγματα:

Α' Ἐκάστος ἄνθρωπος ὅσον ἅγιος καὶ ἂν εἶνε κα' ὅσον ἅγιος πράξεις καὶ ἂν κἀμὴ ἀδυνατεῖ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Θεὸν νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτὸν τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου, διότι ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἐτιμωρεῖτο διὰ τὰς ἁμαρτίας ἔπρεπε νὰ εἶνε ἄθωος «ὁ Χριστός ἅπαξ ἔπαθε

διὰ τὰς ἀμαρτίας ὁ δίκαιος ὑπὲρ τῶν ἀδίκων, διὰ νὰ φέρῃ ἡμᾶς πρὸς τὸν θεόν» (Α' Πέτρ. γ' 18) ('Εβρ Θ' 28).

Β'. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη καὶ ὁ Νόμος αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ σώσῃ, διότι ἰδοὺ ὁ Κορηλῆιος καιτοὶ τὰ πάντα ἐτήρει εὐρίσκειτο ἀμαρτωλὸς, καὶ ἐχρειάσθη νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν του διὰ πίστεως εἰς τὸ ἔργον τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ. «Ἡ Γραφή συνέκλεισε τὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν. . . ὥστε ὁ νόμος ἐγίνε παιδαγωγὸς ἡμῶν εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ κηρυχθῶμεν ἀδῶοι ἐκ πίστεως» (Γαλάτ. γ'. 22—24).

Γ'. Χωρὶς Εὐαγγέλιον καὶ ἀπόλυτον πίστιν εἰς τὸ περιεχόμενον του, ἄφεσις ἀμαρτιῶν δὲν δίδεται, ἡ ἄφεσις τῶν ἀμαρτιῶν εἶνε ἐνωμένη μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Πιστοῦ, δηλαδὴ εὐθὺς ὡς ἐλευθερωθῇ ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἐνοχλήν τῆς ἀμαρτίας, ἀμέσως πληροῖ αὐτὴν τὸ Πνεῦμα τῆς δωάμεως πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἁγίας ζωῆς τοῦ ἁγιασμοῦ. (Πράξεις 6'. 1—4, 37, 41, 47).

Δ') Πᾶς ὅστις ἄλλως ἤθελε διδάξαι τὰ τῆς σωτηρίας καὶ ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν ἄς εἶνε ἀνάθεμα. «Ἄλλ' ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ σᾶς κηρύττει ἄλλο εὐαγγέλιον παρὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκηρύξαμεν, ἄς εἶναι ἀνάθεμα» (Γαλάτ. α' 8).

Ἄθῆναι

Ἄρθ. Χριστ. Ἄδελφ. ὁ «Εὐαγγελισμὸς»

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΧΙΑΣ

Τὸ φιλαρχικὸν πνεῦμα εἶνε ἐριστικὸν καὶ φιλόνεικον καὶ ταραχοποιὸν καὶ σκανδαλοῦργον. Διότι θέλει νὰ κυριαρχῇ, νὰ πρωτεύῃ ἐν παντί, νὰ διακυβερνᾷ, νὰ καθυποτάσῃ εἰς ἑαυτὸ πάντα διὰ τὸ ἀλαζονικόν, σατανικόν, ἀπολυταρχικόν, αὐταρχικόν, ὑπεροπτικόν, ὑπερήφανον, Δικτατορικόν, Ὑψιανικόν, ὑψηλοῦρον, ὑψηλόρον, πείσμα, ἐγωϊστικόν. Ὁρέγεται ἀρχῆς, καὶ θυσιάζει χάριν αὐτῆς καὶ χάριν τοῦ κενδοδόξου καὶ ἀβούλου ἀρχολιπαρισμοῦ του, πάντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς σατανοδόξου κενδοδοξίας· οὐδενὸς ὁ γεννάδας ἔε δεταί· καὶ τὰ ἱερῶτε-ρα πατηλέυει· ὅταν δὲ ἀποτυγχάνῃ γίνεται φθονερὸν, θάσλανον, δόλοσημον, τυφονικόν, μοχθηρὸν, μιᾶρον, ἐπίβουλον, κακοποιὸν σκελιόν, κακεντρεχέτ, σκαμβόν, καταθόνιον, φιλόποκτον, καχύποκτον, ὑπουλόν, δίοπον διπρόσωπον, δίψυχον καὶ κακομήχανον. Παρ' ἡμῖν τοῖς ζέρουσι τὸ ἔντως μέγα, καὶ περιώνυμον ἔνομα τοῦ Ἑλληνοξ—καὶ δὴ καὶ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ— ἡ φιλαρχία εἶνε δυστυχῶς, ὡς τὰ πολλὰ, ἐκ τῶν πρώτων κακῶν καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε τὸ μῆλον τῆς ἐριδος μεταξὺ τῶν φιλάρχων, ἀρχολιπαρῶν φιλοπρώτων καὶ τῶν κενδοσούδων, τῶν διαπληκτιζομένων καὶ συγκρουομένων χάριν τῆς ἀρχῆς. Καὶ ἔχι μόνον ὅταν πρόκειται περὶ ἀξιωματικῶν ὑπουργικῶν, Γερουσιαστικῶν, Βουλευτικῶν, Δημαρχικῶν, Ἐπισκοπικῶν καὶ Πατριαρχικῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ πρωτοκαθεδρίας καὶ προεδρίας ἐν Συλλόγοις, ὡς μὴ ὀφείλεν ἐρίζομεν, καὶ φιλονεικοῦμεν, καὶ διαπληκτιζόμεθα ἐκ πνεύματος

φιλαρχίας και κενοδοξίας. Ἀλλὰ τὴν Ἀρχὴν κυρίως οἱ πολλοὶ ἐπιδιώκουσι διὰ τὰς ἐξ αὐτῆς ὑλικὰς ὠφελείας διὰ τὴν διαχείρισιν, διὰ τὰ ἀποβαίνοντα, διὰ τὸ πολυπόθητον, πολυεукτον καὶ μυριπόθητον **Ταμσιόν**. Οἱ εὐποροῦντες καὶ μὴ ἔχοντες χρεῖαν ὑλικῶν μέσων, φιλαρχοὶ καὶ σπουδαρχίδαι, ἀγαπῶσι τὴν Ἀρχὴν διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς δόξαν, διὰ φήμην καὶ ὑπόληψιν πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν. Κατέχεται ὑπὸ εἶδους τινὸς **μ α ν ι α ς** ὁ τλήμων φιλαρχος καὶ οἰστροηλατρῆται ὁ σατανοκρατούμενος παντοιοτρόπως φερόμενος πρὸς τὴν Ἀρχὴν. Καὶ γίνεται δυστυχῶς Ἱερεὺς, Ἐπίσκοπος, Ἀρχιεπίσκοπος, Μητροπολίτης, Πατριάρχης, χωρὶς νὰ ἔχη γείνη προηγουμένως Χριστιανὸς ἀληθῆς γνήσιος καὶ πραγματικὸς Ὀρθόδοξος! Καὶ γίνεται Βουλευτὴς, Γερουσιαστὴς, Ὑπουργός, Πρωθυπουργός, καὶ Πρόεδρος ἀκόμη τῆς Δημοκρατίας, χωρὶς νὰ ἔχη γίνοι προηγουμένως Πολίτης φιλόνομος, φιλοδικαίος, φιλάρετος, εἰσεδός—φοβούμενος τὴν Κρίσιν καὶ τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ—ἀληθῆς ἐλεύθερος καὶ ἰθιολόγος καὶ Ἀγαθοκράτης Δημοκράτης—καὶ ὄχι ἀνελεύθερος ἢ ψευδοφιλελεύθερος Ἐθνοκάπηλος καὶ Πονηροκράτης Δημοκράτης, —ἀλλὰ Πατριώτης φλογερὸς Ἐθνοπληκτικὸς καὶ ἀληθῆς Ἕλληνα! Ἀλλὰ ἐν δὲν γείνη; Ἐν δὲ γείνη τότε, φίλοι καὶ σπαδαῖοι ἀναγνώσταί, τότε μεταβάλλεται εἰς Ἐρινύν, εἰς μοχθηρότατον ὄν καὶ παμμίαιρον, πάντα δὲ φθονεῖ, πάντα δὲ βασκαίνει. Ὁ φιλαρχος κακὸς ἐν τῇ Ἀρχῇ, κάκιστος ὁμῶς—καὶ παγκάκιστος—ἐκτός τῆς Ἀρχῆς! Ἐναντίον εἰς τὸ φιλαρχικὸν ἐκ σατανικῆς κενοδοξίας καὶ ἰδιοτελείας πνεῦμα εἶναι τὸ φιλόνομον, τὸ φιλοδικαίον, τὸ ταπεινόν, τὸ πρᾶον, τὸ φύχρικον, τὸ ἀνεξίκακον, τὸ ἔχον συνείδησιν τῆς ἀγίας του, τὸ ἀποφεύγον τὴν Ἀρχὴν καὶ ὅταν τῷ προσφέρηται, ἢ τὸ ἐν ἀνάγκῃ δεχόμενον τὴν Ἀρχὴν αὐτῷ προσφερομένην, ἵνα ἐφαρμόσῃ τὸν Νόμον, ἵνα ἀποδώσῃ δικαιοσύνην, ἵνα εἰσαγάγῃ πανταχοῦ τὴν ἀνεξίκακον καὶ μακαριουργὸν ψυχικὴν Γαλήνην καὶ Εἰρήνην, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν τάξιν, ἵνα ὠφελῆται παντοιοτρόπως τοὺς ἀρχομένους. Τὸ πνεῦμά του εἶναι συμδιδαστικόν, εἰρηνοποιόν, διαγνωστικόν, πνεῦμα τάξεως, πνευματικῆς γαλήνης, ἀγάπης, εὐθύτητος, ἐντιμότητος, Χρηστότητος, ἀγαθοποιὸν ἀείποτε, καὶ κακοποιὸν οὐδέποτε. Ναι!

Τοιοῦτον τὸ πνεῦμα τοῦ Οὐρανοπέμπτου καὶ ὑπερκοσμίου Ἐθνοσωτηρίου Χριστιανισμοῦ ἐν τῇ ἐγκαταστάσει τοῦ Ἀρχῶν, ἐν τῇ ἀναδείξει ἐναρέτων εὐσεβῶν ὄντων, ζηλωτῶν, πιστευόντων καὶ σοφῶν Ἱερέων καὶ δὴ καὶ Ἀρχιερέων, Μητροπολιτῶν, καὶ Μακαριωτάτων καὶ Παναγιωτάτων, φιλόνομων καὶ φιλοδικαίων, Λογικῶν, ἠθικῶν, ἱκανῶν καὶ ἀξίων, Πολιτικῶν Ἀρχόντων. Ἐν δὲ τῇ ἀληθεῖ Χριστιανικῇ Κοινωνίᾳ δὲν ὑπάρχει φιλαρχία ἰδιοτελής καὶ κενόδοξος, ἀλλὰ φιλαρχία φιλόνομος· οἱ δὲ ἀγαπῶντες τὴν Ἀρχὴν οὗτοι ἀγαπῶσιν αὐτήν, ἔχῃ ὡς σπουδαρχίδαι καὶ φιλόπρωτοι, ἀλλὰ διὰ τὴν τῶν Νόμων ἐφαρμογὴν, καὶ τὴν ἀληθῆ ἐδαίμονικὴν τῆς Κοινωνίας, φροντίζοντες διὰ τὰ λαϊκὰ καὶ ἐθνικὰ συμφέροντα — τάτε ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ—καὶ ἐπαναφέροντες τὴν γαλήνην εἰς τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἐν ἀνάγκῃ θυσιάζουσιν ἑαυτοὺς χάριν τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἐθνους Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτοι φιλοῦσι διὰ τὴν ὠφελειαν τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἐθνους τὴν Ἀρχὴν, γνωσκόμενοι καὶ ἐκτιμώμενοι ὡς φιλόνομοι, ἰδεόληπτοι, φιλοδικαίοι καὶ ἰθιολόγοι καὶ εἰς διακυβέρνησιν ἄξιοι καὶ ἱκανοί. Διὰ τοῦτο ἢ μὲν Ἐωσφορόπνευστος, κενόδοξος καὶ ἰδιοτελής φιλαρχία διαφθείρει Λαούς, καὶ καταστρέφει Ἐθνη, ἢ δὲ φιλόνομος φιλαρχία ἀνυψοῖ Ἐθνη καὶ μαγαλύνει Λαούς. Ἡ ἰδιοτελής φιλαρχία μολύνει ὡς τὰ πολλὰ, τὴν Ἁγίαν Ποντίαν καὶ ἀμώμητον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς Θεοσωτηρίας Σιμωνίας, τῆς πνευματομάχου Ἐρησκειοκαπηλείας καὶ τρισκαταφάτου καὶ μισχρωτάτης Χρι-

στεμπορίας, Τεροκαπηλείας και άσεβαστάτης Θεοεμπαιξίας, και ύποκρισίας και τῶν πλαγιῶν μέσων τῆς ἐπεμβάσεως τῶν Κοσμικῶν Ἀρχόντων, χειροτονοῦσα—ὡς ἐπὶ τὸ πλῆστον ὡς μὴ ὤφειλε,— τοὺς Ἐπισκόπους τοὺς Ἀρχιερεῖς και Ἀρχιεπισκόπους, τοὺς Μοκαριωτάτους και Παναγιωτάτους! Αὐτὴ εἰσάγει συνήθως, και ἴδια κατὰ τὰ τελευταῖα μεταπολεμικά ἤδη ἔτη—εἰς τὸ Καλλιμάριμαρον Βουλευτήριον ἠθικῶς, καὶ κοινωνικοὺς Χρειακόπους* ἐκμεταλλευτάς, άσεβεῖς μασόνοους, ἐπιτηδέους, δημαγωγοὺς, δημοκόπους και δημεγέρτας, ἀφριδιστάς, κερτιζήδες, τυχολώκτας ἐργατοκαπήλους και, ἀγροτοκαπήλους διεμχάνους ἐμπόρους, καπήλους και ἐπιχειρηματίας τῆς ἰδεολογίας, ψυχοπαθεῖς και δαιμονοπλήκτους, καιροσκόπους και καιροφύλακας, γυρολόγους τῆς πολιτικῆς Κοθερνικῶς και Θηραμενεοῦς τὸν χαρακτήρα, ἀνδρείκελα, ἰχθυοφύνοους ἐν τῇ Βουλῇ και τυρπανοκροῦστας, ἀληθῶς Νούμερα, ἀνικάνους, ἀναξιούχους ἀξιούχους, συγκοτανευσιφάγους, πεκιαφέντηδες, ἀνικάνους, πασοστολόγους, καταφεριζήδες, καριματοκαπήλους, μεσόζοντας, γραικκύλους, ἐρπιστήρας, χωματοφάγους ὄφεις, ἔθνοκαπήλους, ἰδεοκαπήλους και ζεμανφουτιστάς! Αὐτὴ διευθίνει, κυβερνᾷ, διαθέτει πάντα κατ' ἴδιαν βούλησιν. Αὐτὴ διεφθείρει τὸν Λαόν και ἐξωθεῖ εἰς ἐγκλήματα, ἀμπλακλήματα και ἀδικήματα. Αὐτὴ ἐπεμβαίνει εἰς ὅλα και διεφθείρει ὅλα. Καὶ διὰ φιλαρχίαν τὸ πολὺπλαγκτον, πολυκαθέστατον ἱστορικώτατον, —θεοδόξιστον, θεοφόρον και θεοτίμητον ἄλλοτε— Ἔθνος ἡμῶν εἶνε διχρημένον εἰς κόμματα προσωπικά, και ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, και τὰ Σωματεῖα και οἱ Σύλλογοι τῶν ὁμογενῶν και ὁμοδόξων παριστώσι συνηθέστατα ὄψιν, δυστυχῶς, διαμάχης και διαπληκτισμοῦ, ἐρίδων και ἀντεγκλήσεων, και διαιρέσεων κομμωατικῶν και προσωπικῶν. Ἄλλ' ἐάν τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα μᾶς ἐπισκεφθῇ — ἀφ' οὗ ἐκδιώξωμεν ὀλοφύχως και ἐν τῶν διανοιῶν και καρδιῶν ἡμῶν τὸ ἀντίχριστον, φθισίμβροτον, ὀλθριστόκον και κοινωνιοδόρον Διαβολικὸν και Σατανικὸν πνεῦμα, — ἡ κατάστασης βελτιούτοι και τὰ κατὰ τῆς κενοδοξοῦ και Ἐθνοκτόνου φιλαρχίας ἐκλείπεται, διότι ἐκλείπει και ἡ τοῦτων αἰτία. Ναί!

Ὅμόνοιαν λοιπὸν και ὁμοφροσύνην εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς Ἐλληγορθοδόξους—Κληρικούς, τε και λαϊκοὺς παμφύχως συνιστῶμεν και ἡμεῖς ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, και ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Σωτῆρος και Θεοῦ ἡμῶν Χριστοῦ τῷ Εὐθεῖ και Ἀγίῳ, ὁμόνοιαν ἀληθῆ, ἥτις θέλει καταστήσει ἡμᾶς τοὺς Ἐλληνας ὁμοήθεις τε και συμπαθεῖς, σώμα ἐν ἠθικὸν εἰς συνεργασίαν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς ἀληθινῆς και πραγματικῆς προόδου και ἀποκαταστάσεως τῶν πάντων κατὰ Θεόν, ἀνακυρόσσοτες τὸν Ἀναστάντα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, Ἀρχιερέα ἡμῶν, Βασίλεα ἡμῶν, Νομοθέτην ἡμῶν, ὅπερ ὀλοκαρδίως και ὀλοθύμως εὐχόμεθα.

Ἐν τῷ Πρωτάρχῳ, Παναγάθῳ και Παντοδυνάμῳ ἐν Τριάδι Λατρευτῷ, προσκυνητῷ και πανυμνητῷ εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν ποιήσωμεν ἐνόητα, και ἀποβήσεται ἡ ἐνόητος αὐτῆ ἀκατανίκητος, ἀκατάβλητος και ἀκαταγώνιστος.

Δτωρ. ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (Γιατρὸς)

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΙΚΩΝ ΟΝΤΩΝ

Κατὰ τὴν Γραφήν τρεῖς μεγάλα και ἄλληλοδιάδοχοι περίοδοι τῆς δημιουργίας τῶν ὀργανικῶν ὄντων ὑπῆρξαν. Τῶν φυτῶν και δένδρων, τῶν θαλασσιων ὄντων και πτηνῶν, και τῶν ζῶων περιπατούντων ἢ ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀλλὰ ὀποῖα μεγάλα ἔχρη τῶν μεγά-

λων εκείνων δημιουργημάτων και αὐτῶν τῶν γεγονότων εὐρέθησαν διὰ τῶν ἀνακαλύψεων τῶν γεωλόγων;

Πῶς ἐξηγεῖται τὸ ταυτόχρονον τῆς «ἐκ τῶν ὑδάτων γεννήσεως ἐν ἀφρονία νηκτῶν ἐμφύχων και πετεινῶν πετομένων ἐπάνωθεν τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ»; (Γεν. α' 20),

Ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψεν ὅτι ὑπάρχει μεγάλη σχέσις εἰς τὴν ἀνατομικὴν κατασκευὴν και εἰς ἄλλα τινὰ χαρακτηριστικὰ μεταξὺ ἰχθύων και πτηνῶν. Ἀμφότερα γεννῶνται ἐκ τῶν ὠῶν. Τὰ σφαιρίδια τοῦ αἵματος τῶν ἰχθύων και τῶν πτηνῶν εἶναι τὰ αὐτὰ οὐδόλλως ὁμοιάζοντα μὲ τὰ τῶν χερσαίων ζώων.

ΠΟΤΕ ΑΝΕΦΑΝΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

— Ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως ἀποκλείει τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὰς ἐξ μεγάλας ἡμέρας τῆς δημιουργίας.

Οἱ γεωλόγοι διεπίστωσαν ἐξ ἐρευνῶν εἰς τὰ ἀπολιθώματα, τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Εἰς τὸ βάθος τῶν φαράγγων και μεταξὺ τῶν βράχων εὐρέθησαν θαλάσσια κογχύλια, ὄστρακα, ἰχθύες, σαῦραι, ἔντομα πτερωτά, τεράστια τέρατα, πελώρια εἶδη νυκτερίδων, οὐδέποτε ὅμως λείψανα ἀνθρώπου ἢ ἄλλου χερσαίου ζώου, οὔτε κτήνη, οὔτε ἴπποι ἢ ἔλαφοι ἢ λέοντες.

Οὕτω καθώρισαν τὴν αὐτὴν σειρὰν δημιουργίας μετὰ τῆς Γραφῆς, ἣτις μετὰ τὰ ἐμφύχια τῶν ὑδάτων κα' τοῦ ἀέρος ἔθεσεν τὰ κτήνη.

Τὰ ἀπολιθώματα αὐτὰ εὐρέθησαν εἰς τὰ ὄρη Ἰοῦρα τῆς Ἑλβετίας και ἀλλαχοῦ. Ἐπὶ τῶν ἀπολιθωμάτων τούτων ἐγένοντο μελέται ἐπὶ 80 ἔτη μετὰ ζήλου, τὸ συμπέρασμα δὲ ἦτο ὅτι οἱ βράχοι τῶν Ἰούρων, καθὼς και οἱ τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ αὐτοὺς, εἶνε μεταγενεστέρως ἐποχῆς ἀπὸ τοῦ ἰχθύος ἀλλ' ἀρχαιότεροι τῶν χερσαίων ζώων και τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» διὰ τὴν δυνηθῆν νὰ ἐκπληρώσῃ καλύτερα τὸν σκοπὸν τῆς πρέπει τοῦλάχιστον νὰ διπλασιάσῃ τοὺς συνδρομητὰς τῆς. Ποιὸς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐγγράψῃ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ νέον συνδρομητὴν; Πόσοι δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ μάθουν τέσσον ὠφέλιμα πράγματα ποῦ γράφει ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» και ὅμως δὲν τοὺς συνέστησε κανεὶς αὐτὴν. Συστήσατέ τὴν εἰς αὐτὸς. ΕΓΓΡΑΨΑΤΕ ΤΟΥΣ συνδρομητὰς και ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΑΣ ἕστω και ἕνα συνδρομητὴν ὁ καθένας Σας.

*
*
*

ΚΥΡΙΕ ΣΥΝΔΟΜΗΤΑ

* Ἄν ὁ φ ε ἰ λ η ς συνδρομὴν τινὰ παλαιάν, πλὴν τῆς νέας, στείλῃ τὴν ἀμέσως μαζί μὲ τὴν νέαν διὰ ταχυδ. ἐπιταγῆς. Θεώρησε τοῦτο ὑποχρέωσίν σου (ὅπως και εἶνε) ἐκ τῶν πρωτίστων. Εἰς πολλὰ ταχυδ. Γραφεῖα τῆς Κρήτης ἔχομεν στείλει ἀποδείξεις εἰσπράξεως ἵνα ζητηθῆ ἢ ἐξόφλησις των διὰ τῶν ἀγροτικῶν διακομῶν. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καταβάλλετε ὡς φίλοι τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ» τὴν συνδρομὴν Σας εὐχαρίστως.